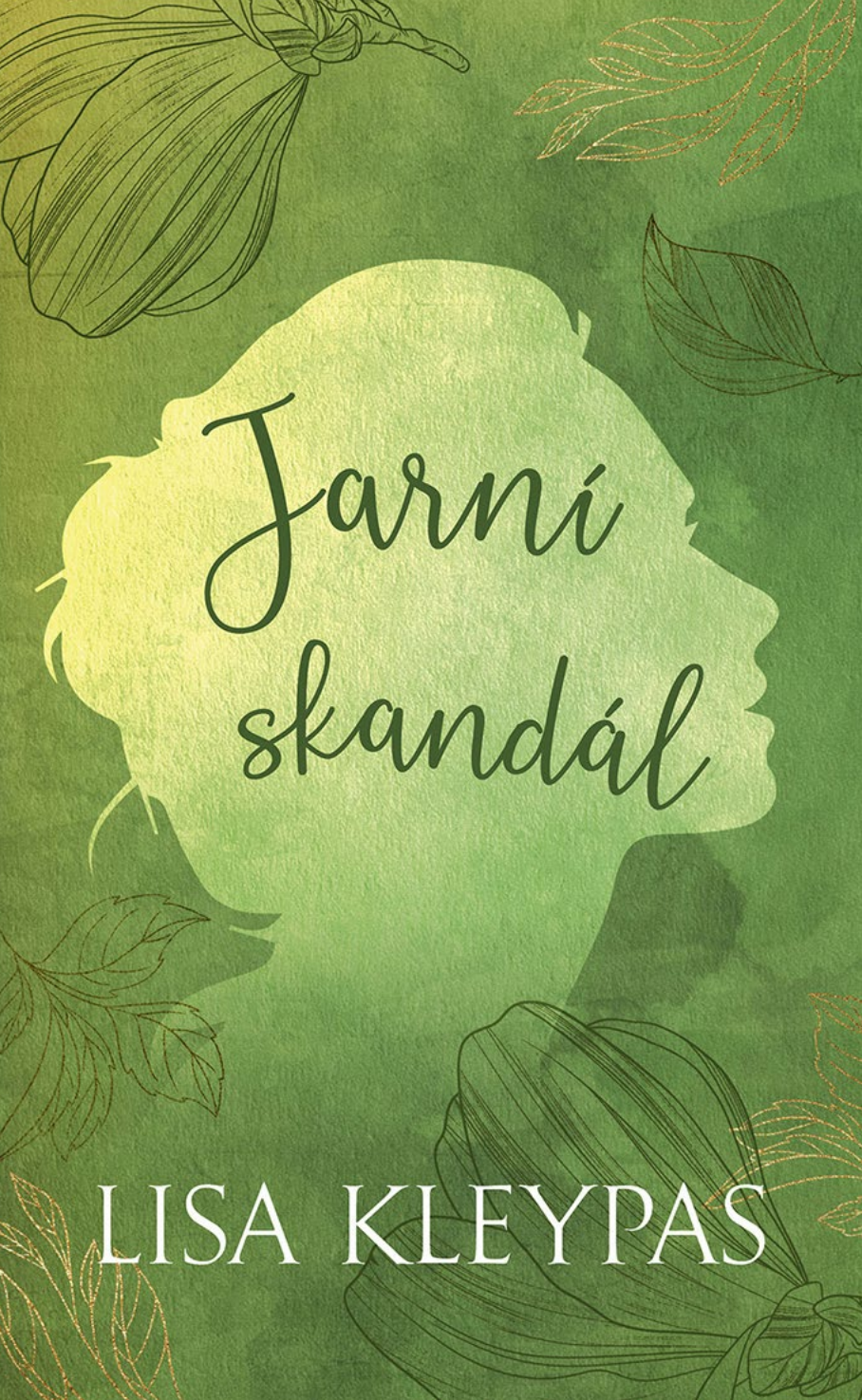
Jarní
skandál
LISA KLEYPAS

Jarní skandál

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Lisa Kleypas
Jarní skandál – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JARNÍ SKANDÁL

PRAHA 2023

LISA KLEYPAS

JARNÍ SKANDÁL

Čekanky (4)

PROLOG

„Učinil jsem rozhodnutí ohledně Daisyiny budoucnosti," oznámil Thomas Bowman své ženě a dceři. „Ačkoliv my, Bowmanové, odjakživa neradi přiznáváme porážku, skutečnost nelze přehlížet."

„Jakou skutečnost máte na mysli, otče?" otázala se Daisy.

„Nejsi stvořena pro britskou aristokracii." Muž se zamračil a dodal: „Anebo lépe řečeno, svět šlechticů není pro tebe ten pravý." Významně se odmlčel, než pokračoval: „Nalezení vhodného chotě pro svoji mladší dceru jsem pojal jako investici. Vynaložil jsem nemalé prostředky, avšak výsledek je bohužel příliš slabý. Víš, co to znamená, Daisy?"

„Že jsem neprodejné zboží?" hádala.

Při pohledu na dívku, choulící se v rohu pohovky s koleny přitaženými k bradě, by nikoho nenapadlo, že se jedná o dvaadvacetiletou ženu. Kulatým obličejem a mírně šikmýma očima mandlového tvaru připomínala zapomenutou porcelánovou panenku. Otce popudil pohled na knihu, kterou dcera držela v klíně. Prstem si založila stránky, aby věděla, kde ve čtení skončila. Očividně se nemohla dočkat, až rodič ukončí kázání a ona se znovu ponoří do příběhu.

„Polož to," nařídil jí.

„Ano, otče.“ Daisy nenápadně mrkla na číslo stránky a poslechla. To a drobné gesto Bowmana popudilo. Knihy, knihy… Stačí jediný pohled a člověk snadno pochopí, proč jeho dcera trapně neuspěla na trhu s nevěstami.

Zabafal z tlustého doutníku a uvelebil se v obrovském, měkce vypolstrovaném křesle trůnícím v salonu hotelového apartmá, v němž bydleli již více než dva roky. Jeho manželka Mercedes se vedle něho usadila na nepohodlné židli s rovným opěradlem. Bowman byl obtloustlý, podsaditý chlap. Poněkud býčí vzezření zcela odpovídalo jeho zatvrzelé povaze. Ačkoliv měl hlavu holou jako koleno, pod nosem si pěstoval bujný knír, jenž navozoval dojem, že veškerá energie potřebná k růstu vlasů se mu soustředila do vousů.

Mercedes vstupovala do manželství jako nezvykle štíhlá dívka a v průběhu let kupodivu ještě ztratila na váze. Hladké černé vlasy upjal přísný účes, rukávy šatů pevně lnuly k zápěstím tak útlým a křehkým, až připomínala březové větvičky. Dokonce i ve chvílích, kdy setrvávala v naprostém klidu, jako právě teď, zdála se Mercedes nervózní a plná energie.

Thomas nikdy nelitoval, že se oženil právě s ní – manželčina nezlomná ctižádost zcela odpovídala jeho vlastní. Byla to houževnatá žena, samý ostrý úhel, která se vždycky tvrdě zasazovala o to, aby vydobyla Bowmanům místo na slunci. Poté, co její dcery neuspěly v newyorské společnosti, právě ona vyrukovala s nápadem, že odvezou děvčata do Anglie. „Zkrátka půjdeme neochvějně za svým!“ prohlásila a prýštilo z ní nezdolné odhodlání. A bože, div se, se starší dcerou Lillian nadmíru uspěli!

Lillian se jakýmsi zázrakem podařilo ulovit nejlepší partii v zemi, hraběte Westcliffa, jehož rodokmen

je podle dobrozdání zasvěcených delší než královnin. Lepší přírůstek do rodiny si vskutku nemohli přát. Přesto se Thomas nemohl dočkat, až se vrátí do Ameriky. Kdyby bylo Daisy dáno najít urozeného manžela, už by se tak dávno stalo. Je nejvyšší čas snížit náklady a neprohlubovat ztráty.

Kdykoliv se Bowman podíval na svých pět potomků, divil se, jak je možné, že s ním mají tak málo společného. On i Mercedes jsou přece nadmíru cílevědomí. Jak je tedy možné, že stvořili tři tiché syny, kteří jsou spokojeni s daným stavem věcí a žijí v přesvědčení, že všechno, po čem zatouží, jim samo spadne do klína jako přezrálé ovoce z obtěžkaného stromu? Ukazovalo se, že Lillian je z dětí jediná, která podědila něco z průbojnosti svých rodičů. Jenže… je to ženská, čili dokonale promrhaná investice.

A pak tu máme Daisy. Ze všech svých dětí právě ji chápal nejméně. Už jako malá nikdy nevyvodila správný závěr z příběhu, který jí vyprávěl. Pouze mu kladla bezpočet otázek, které neměly s pointou nic společného. Když se dětem pokoušel vysvětlit, proč by investoři, kteří se bojí rizika a spokojí se s menšími zisky, měli vložit svůj kapitál do státních dluhopisů, přerušila ho Daisy otázkou: „Otče, nepřipadalo by vám báječné, kdyby kolibříci pořádali čaje o páté a my byli tak malincí, aby nás na ně mohli pozvat?“

Roky se pokoušel mladší dceru změnit, ale narážel na zatvrzelý odpor. Dívka se zdála sama se sebou spokojená a napravit jí hlavu bylo stejně nemožné jako pokoušet se nahnat motýly do houfu. Anebo přitlouct pudink ke stromu.

Protože i jeho samotného Daisy občas přiváděla svými nepředvídatelnými nápady k zoufalství, nikterak jej nepřekvapovalo, že muži na ženění nebaží spojit svůj

život s jeho dcerou. Jaká se z ní může vyklubat matka? Bude svým dětem vykládat o skřítcích, kteří kloužou z duhy na zem, místo aby jim vtloukala do hlavy pevná a smysluplná pravidla.

Do rozhovoru se vložila Mercedes. Z hlasu jí zaznívalo ohromení. „Drahý pane Bowmane, společenská sezona ještě zdaleka není u konce. Podle mého mínění zaznamenala Daisy veliký pokrok. Lord Westcliff ji představil několika slibným gentlemanům, jimž se očividně zamlouvá představa, že by se v případě úspěchu stali švagry významného hraběte."

„V tom je právě ta potíž," zachmuřil se její muž. „Ti vaši ‚slibní' pánové stojí víc o Westcliffa než o naši Daisy." Vrhl na dceru nemilosrdný pohled. „Chystá se některý z nich vyslovit se?"

„Jak by to mohla vědět?" zasáhla matka.

„Ženská takové věci spolehlivě vycítí. Odpověz, Daisy, je zde jasný předpoklad, že tě některý z nich požádá o ruku?"

Dívka zaváhala, mezi obočím jí naskočila vráska. „Ne, otče," přiznala nakonec na rovinu.

„Jak jsem si myslel." Thomas si propletl silné prsty na kopuli břicha a autoritativně se zadíval na ztichlé ženy. „Trapně jsi neuspěla, dcero. Pomysli na ty promrhané peníze, které jsem vyhodil za róby a serepetičky… Neúnavně jsem tě vyvážel na jeden bál za druhým. Zbytečně. A co je nejhorší – musel jsem kvůli tobě tvrdnout tady v Londýně, zatímco mě bylo zapotřebí v New Yorku. Proto jsem se rozhodl, že ti manžela vyberu sám."

Dívka na něho pohlédla, tvářila se bezvýrazně. „Koho máte na mysli, otče?"

„Matthewa Swifta."

Vytřeštila na něho oči, jako by zešílel.

Mercedes se překotně nadechla. „To nedává žádný smysl, pane Bowmane! To je absolutní nonsens! Z takového svazku bychom nic nezískali. My, ani Daisy. Pan Swift není aristokrat, nevlastní významný majetek…“

„Zato náleží k bostonskému klanu Swiftů,“ zarazil ji manžel. „A to není zrovna rodina, nad kterou byste mohla ohrnovat nos. S dobrým jménem se pojí dobrá krev. Ba co víc – Swift je mi naprosto oddán. Je nejzdatnějším obchodníkem, s jakým jsem se kdy setkal. Chci ho za zetě. A až přijde můj čas, zdědí po mně moji společnost.“

„Máte tři syny a pouze ti mají plné právo převzít podnik svého otce!“ vyštěkla popuzeně Mercedes.

„Žádný z nich neprojevuje zájem o byznys. Nemají na to žaludek.“ Sotva si vzpomněl na Matthewa Swifta, jenž pod jeho desetiletým vedením vzkvétal a zdárně rozvíjel svoje schopnosti, pocítil Bowman příval téměř rodičovské hrdosti. Ten mládenec se mu podobá mnohem víc než vlastní chlapci. „Žádný z mých synů nevykazuje takovou ctižádostivost a tvrdost jako Swift,“ pokračoval. „Učiním ho otcem svých vnuků.“

„Pane, vy jste se zbláznil!“ vykřikla hněvivě Mercedes.

Daisy se ozvala klidným tónem, jenž účinně zmařil otcovo velikášské chvástání. „Troufám si připomenout, že tato záležitost se neobejde bez mé spolupráce. Zejména teď, když jsme pokročili k otázce dědiců. A já vás ujišťuji, že žádná síla tady na zemi mě nepřiměje porodit děti člověku, který se mi vůbec nezamlouvá.“

„Mělo mě napadnout, že ses nikdy nesnažila být někomu užitečná,“ zavrčel Thomas. Kdykoliv se dostal s někým do konfliktu, neváhal sáhnout po nejsilnějších

zbraních. „Domníval jsem se, že toužíš po manželovi a vlastní domácnosti. Je načase, abys na nás přestala parazitovat.“

Daisy sebou škubla, jako by jí vlepil políček. „Já přece nejsem parazit.“

„Že ne? Potom mi laskavě vysvětli, proč jsi na světě? Jaký přinášíš ostatním užitek? Co jsi pro koho kdy udělala?“

Zaskočená skutečností, že musí před vlastním otcem obhajovat svoji existenci, nezmohla se Daisy na slovo. Jen na něho tupě zírala.

„Dávám ti ultimátum,“ zahromoval Bowman. „Buď si do konce května najdeš vhodného manžela, nebo si vezmeš Swifta!“

KAPITOLA 1

„Neměla bych ti to říkat.“ Později toho večera Daisy rázovala po salonu v sídle Marsdenů. „Ve svém stavu by ses neměla rozčilovat. Ale nemůžu si to nechat pro sebe, jinak puknu. Což by tě nejspíš rozhodilo mnohem víc.“

Její starší sestra zdvihla hlavu z neochvějného ramene hraběte Westcliffa. „Pověz mi to,“ vyzvala ji a polkla, aby se ubránila další vlně nevolnosti. „Zlobím se jedině tehdy, když přede mnou ostatní něco tají.“ Zpola ležela na dlouhé pohovce, spočívala v ohbí manželova lokte. Podal jí na lžičce do úst kousek citronového ledu. Zavřela oči a vychutnávala si jej. Vějíře tmavých řas se uhnízdily na bledých tvářích.

„Už je ti lépe?“ zeptal se něžně Westcliff a opatrně setřel ženě z koutku úst kapku vody.

Lillian přikývla, ačkoliv byla v obličeji sinalá jako duch. „Ano, myslím, že to pomáhá. Uf. Modli se, aby se nám narodil kluk, Westcliffe, protože tohle je tvoje jediná šance na dědice. Tímhle už nikdy neprojdu…“

„Otevři pusu,“ vyzval ženu a podal jí další kousek ochuceného ledu.

Za běžných okolností by Daisy těšilo, že smí nahlédnout do nejpřísnějšího soukromí své sestry a švagra. Kromě toho málokdy viděla Lillian takhle zranitelnou a Marka tak přetékajícího něhou a starostlivostí.

Avšak onoho dne toho měla na srdci tolik, že si těch dvou sotva všímala. Náhle vyhrkla: „Otec mi dal ultimátum. Dnes večer…“

„Počkej!“ zarazil ji Westcliff a sevřel manželku pohodlněji v náruči. Ztěžka se o něho opírala, štíhlou bílou rukou zabloudila k oblině vzdutého bříška. Pošeptal jí cosi nesrozumitelného do rozcuchaných, ebenově černých vlasů a ona s povzdechem přikývla.

Každý, kdo se stal svědkem toho, jak Westcliff oddaně pečuje o svou mladou choť, okamžitě zaznamenal, jak se hrabě, odjakživa považovaný za chladného muže, celý proměnil. V poslední době se zdál mnohem přístupnější, častěji se usmíval a neváhal se rozesmát na celé kolo. Přestal si zakládat na strohém vystupování, jež dříve považoval za nezbytnou společenskou normu. Což bylo jedině dobře, protože spojil svůj život s poněkud nevázanou Lillian a tím pádem i s její mladší sestrou.

Westcliffovy přimhouřené oči, tak tmavě hnědé, až vypadaly skoro černé, se zaměřily na Daisy. Ačkoliv nepronesl jediné slovo, dívka z nich pohotově vyčetla, že si přeje ochránit svoji ženu před vším, co by ji mohlo sebeméně rozrušit.

Náhle se zastyděla. Co ji to napadlo sem vtrhnout, aby si postěžovala na otcovu nespravedlnost? Měla si nechat svoje trápení pro sebe, a ne jím obtěžovat starší sestru jako nějaký žalobníček. Vtom Lillian zvedla víčka a věnovala dívce hřejivý pohled plný pochopení. Obě si v tu chvíli vzpomněly na bezpočet chvil, kdy byly jedna druhé oporou. Pouto mezi sourozenci představuje silné spojení, které nepřeruší ani ten nejstarostlivější muž.

„Pověz mi to,“ vyzvala ji Lillian a znovu se hlavou uhnízdila na Markově rameni. „Co ti ten morous řekl?“

„Že když mu do konce května nepředstavím gentlemana připraveného požádat o moji ruku, vybere mi manžela sám. Hádej, koho si vyhlédl! Zkus to!“

„Nemám tušení,“ přiznala Lillian. „Tátovi přece nikdo nejde pod nos.“

„Ale ano, jednoho oblíbence má,“ namítla zlověstně Daisy. „Po světě chodí člověk, kterého otec *stoprocentně* schvaluje.“

Její výrok očividně zaujal i Westcliffa. „Je to někdo, koho znám?“

„Brzy ho poznáte,“ odvětila Daisy. „Otec pro něj poslal. Příští týden přijede do Hampshiru, aby se zúčastnil honu na vysokou.“

Hrabě se v duchu probíral jmény osob, která na žádost svého tchána připsal na seznam hostů pozvaných na jarní hon. „Ten Američan?“ otázal se. „Pan Swift?“

„*Ano*.“

Lillian vrhla na Daisy nečitelný pohled. Potom zabořila obličej do manželova ramene a ozvalo se přidušené vzlyknutí. Daisy se zpočátku obávala, že sestru rozplakala, avšak zakrátko vyšlo najevo, že se neovladatelně hihňá. „Ne… To není možné… To je absurdní! Nikdy bys nemohla…“

„Nezdálo by se ti to tak legrační, kdyby sis ho měla vzít,“ bručela Daisy.

Westcliff střílel očima z jedné sestry na druhou. „Co je na panu Swiftovi špatného? Z toho, co mi naznačil váš otec, jsem vyrozuměl, že se jedná o ctihodného chlapíka.“

„Špatné je na něm úplně všechno,“ chichotala se Lillian.

„Ale váš otec se v něm vidí,“ namítl její choť.

„No jo,“ zamračila se Lillian. „Tatíčkovi přenáram-

ně lichotí, jak se ho pan Swift pokouší napodobovat a hltá každé jeho slovo."

Hrabě nad jejím výrokem chvíli uvažoval, pak nabral na lžičku další led a vložil jej ženě do úst. Zavrněla blahem, když ji studený pramínek příjemně polechtal v krku.

„Mýlí se tedy váš otec, když tvrdí, že je pan Swift nadmíru inteligentní?" otázal se Westcliff Daisy.

„Chytrý on je," přiznala dívka, „ale člověk si s ním rozhodně nepopovídá. Klade spoustu otázek, nasává slova druhých, ale sám nenabídne nic."

„Třeba je ostýchavý," namítl.

Daisy se rozesmála. „Ujišťuji vás, pane, že Swift je všechno, jen ne *plachý*. On…" Odmlčela se, neschopná přijít na ty správné výrazy.

V Matthewu Swiftovi se snoubila vrozená chladnokrevnost s neuvěřitelným pocitem nadřazenosti. Nikdo mu nemohl sdělit nic nového – on totiž všechno věděl. Poněvadž Daisy vychovávali rodiče neznající slovo kompromis, rozhodně netoužila strávit zbytek života s ještě přísnější a hádavější osobou.

Jinak řečeno – z osobního hlediska Swiftovi nikterak neprospívalo, že tak dokonale ladí s Bowmanovými.

Snad kdyby projevil více tolerance, našlo by se na něm něco milého a přitažlivého. Bohužel, nedostalo se mu požehnané vlídnosti. Neprojevoval smysl pro humor, ani viditelné známky laskavosti. Budil zdání nemotornosti a neohrabanosti. Byl příliš vysoký a hubený. Dlouhé paže a nohy připomínaly úponky fazolí. Daisy vždycky připadalo, že kabát na něm visí jako na ramínku. Jako by se pod ním neskrývalo žádné tělo.

„Než bych vyjmenovávala vše, co se mi na něm nelíbí," konstatovala po chvíli Daisy, „radši se spokojím

s prohlášením, že neexistuje jediný důvod, proč bych ho *měla mít* v lásce.“

„Není zrovna sympatický,“ dodala Lillian. „Připomíná mi pytel kostí.“ Poplácala manžela po svalnaté hrudi. Tiše ho tím pochválila za výbornou fyzickou kondici.

Westcliff se uculil. „Má vůbec Swift nějakou kladnou vlastnost?“

Sestry se nad otázkou zadumaly. „Má pěkné zuby,“ připustila neochotně Daisy.

„Jak to víš?“ chtěla vědět Lillian. „Vždyť se zásadně neusmívá.“

„Soudíte ho velice přísně,“ poznamenal hrabě. „Co když se od posledního setkání dramaticky změnil?“

„Určitě není natolik jiný, abych se za něho provdala,“ podotkla Daisy.

„Nemusíš si ho brát, když nechceš,“ prohlásila vehementně Lillian a spokojeně se zavrtěla v manželově náruči. „Je to tak, drahý?“

„Ano, lásko,“ zamumlal a shrnul jí vlasy z tváře.

„Že otci nedovolíš, aby odvezl Daisy,“ naléhala.

„Samozřejmě že ne. O všem se přece dá vyjednávat.“

Lillian se uklidnila. Chovala naprostou důvěru v přesvědčovací schopnosti svého muže.

„Takže,“ zamumlala k Daisy, „není se čeho bát, že? Westcliff má všechno…,“ odmlčela se a dlouze zívla, „…v ruce.“

Dívka sledovala, jak se sestře klíží víčka, a chápavě se usmívala. Střetla se se švagrovým pohledem a němě mu naznačila, že by měla odejít. Zdvořile přikývl a znovu věnoval plnou pozornost své ospalé ženě. Daisy si nedokázala pomoct, aby se nezamyslela nad tím, zda i na ni někdy muž pohlédne s podobným zalíbením a bude ji považovat za svůj poklad.

S určitostí věděla, že jí hrabě pomůže, pokud to bude v jeho silách. Už kvůli Lillian. Avšak důvěra ve švagrův vliv slábla, kdykoliv si vzpomněla na nezlomnou vůli svého otce.

Přirozeně že mu bude vzdorovat všemi prostředky, přesto se jí zmocňoval neblahý dojem, že okolnosti nehrají v její prospěch.

Zastavila se na prahu a utrápeně se zadívala na zamilovaný pár. Lillian usnula opřená o hruď svého muže. Tomu neunikl Daisyin nešťastný pohled a tázavě vyklenul jedno obočí.

„Můj otec…," spustila a vzápětí se kousla do rtu. Její švagr je zároveň otcovým obchodním partnerem. Nehodí se, aby si na něho před Westcliffem stěžovala. Ale jeho trpělivý výraz ji přiměl, aby pokračovala. „Nazval mě parazitem," hlesla tiše, aby neprobudila sestru. „Vyzval mě, abych mu sdělila, čím jsem světu prospěšná anebo co jsem udělala ve prospěch jiného člověka."

„Co jste mu odpověděla?" zajímal se Westcliff.

„Já… Nevěděla jsem, co na to říct."

Švagrovy tmavé oči se zdály nevyzpytatelné. Mávl na ni, aby přišla blíž, a ona poslechla. Velice dívku udivil, když ji uchopil za ruku a něžně ji sevřel. Obvykle si udržoval odstup a předtím nic podobného neudělal.

„Daisy," oslovil ji vlídně, „většina lidí v životě nedosáhne žádného pozoruhodného úspěchu. Jejich přínos se poměřuje bezpočtem skutků mnohem menších. Pokaždé, když prokážete někomu laskavost anebo vyloudíte na jeho tváři úsměv, dáváte svému životu opodstatnění. Nikdy nepochybujte o své ceně, drahá přítelkyně. Bez vás, Daisy Bowmanová, by bylo na světě smutno."

✷ ✷ ✷

Málokterý člověk by nesouhlasil s tvrzením, že Stony Cross Park patří mezi nejkrásnější místa v Anglii. Hampshirské panství sestávalo z rozličných lokalit, počínaje neproniknutelnými lesy a bohatě kvetoucími mokrými loukami či vřesovišti konče. Panství vévodilo masivní sídlo z kamene barvy medu, shlížící ze strmého srázu na řeku Itchen.

Všude se hlásil o slovo nový život. Kobercem tlejícího listí se u pat mohutných dubů a cedrů prodíraly první světle zelené lístečky, v temnějších částech lesa kvetly modré zvonky.

Po loukách, porostlých planými petrklíči a bledulemi, se proháněli hnědí koníci, zatímco nad právě rozkvétajícím vřesem ve vzduchu tančily modré vážky s průsvitnými křídly. Nad krajinou se vznášela nezaměnitelná jarní vůně kvítí a rašícího trávníku.

I obloha má v Hampshiru jinou barvu, měkce blankytnou, a všude vládne požehnané ticho. Neskřípou tu kola, neklapou kopyta, nepokřikují zde pouliční prodavači ani žebráci, neozývají se tovární píšťaly, na uši neútočí ustavičný hluk typický pro město. Jediný povyk tropí červenky štěbetající v keřích, žluny klovající zobáky do kmenů stromů a ledňáčci, kteří čas od času rozčeří hladinu poklidné řeky.

Po dvanáctihodinové cestě kočárem, kterou Lillian popsala jako průjezd peklem, se Westcliffovi, Bowmanovi a rozliční hosté konečně dokodrcali do Stony Cross Parku.

Lillian kdysi považovala venkov za příšerně nudný. Nyní však jásala radostí, že je zpátky. Atmosféra venkovského sídla jí šla nebývale k duhu a už po první zde strávené noci se cítila i vypadala mnohem lépe než za celé uplynulé týdny.

Daisy ke svému nesmírnému potěšení dostala přiděl-

lenu svoji oblíbenou ložnici. Rozkošný, starobyle působící pokojík kdysi patřil sestře pana hraběte, lady Aline, jež nyní žije s manželem a synkem v Americe. Nejpůvabnějším rysem tohoto budoáru byla vestavěná šatna přivezená až z Francie. Původně bývala součástí zámečku ze sedmnáctého století. Vešla se do ní pohovka a byla ideální k polednímu odpočinku či ke čtení.

Dívka se stočila na kanapátko s knihou v ruce a připadala si dokonale ukrytá před zbytkem světa. Ach, kéž by zde mohla navěky bydlet se svou sestrou! Přesto si uvědomovala, jak je její přání pošetilé – ani zde by nedokázala být naprosto šťastná. Toužila po vlastním životě… po manželovi a dětech.

Poprvé v Daisyině životě se z ní a matky staly spojenkyně. Sblížil je společný zájem – zabránit sňatku s protivným Matthewem Swiftem.

„Ten hanebný mladý muž!“ zlobila se Mercedes. „Nepochybuji, že tu zpropadenou myšlenku nasadil otci do hlavy on. Vždycky jsem ho podezřívala, že…“

„Z čeho?“ vyzvídala dcera, ale matka pouze semkla rty do pevné, zahořklé čárky.

Mercedes pečlivě prostudovala seznam pozvaných hostů, načež Daisy sdělila, že se na statku zdržuje velký počet vhodných gentlemanů. „I kdyby se jakožto druhorození neměli stát nositeli titulů, pocházejí ze šlechtických rodin,“ prohlásila Mercedes. „A člověk nikdy neví… Neštěstí nechodí po horách. Přijde zákeřná nemoc nebo se stane hromadná nehoda a po několika členech jedné domácnosti může být rázem veta. Potom by rodový přídomek připadl tvému manželovi!“ Vyhlídka na možnou katastrofu, jež zdecimuje část potenciálních příbuzných její dcery, podnítila matčinu naději a Mercedes se znovu zahloubala do soupisu.

Daisy se nemohla dočkat, až v závěru týdne dorazí Evie a St. Vincent. Kamarádka jí nesmírně chyběla. Zejména poté, co Annabelle zaměstnávalo maličké dítě a těhotná Lillian nebyla schopná doprovázet ji na dlouhé procházky, které si zamilovala.

Třetí den po příjezdu do Hampshiru se Daisy rozhodla, že odpoledne vyrazí ven. Vybrala si širokou pěšinu, po níž se ubírala již nesčíslněkrát. Oblékla si světle modré mušelínové šaty s květovaným potiskem, na nohy nazula pohodlné botky a na hlavu si narazila slamák se stuhami.

Kráčela po cestě zalité sluncem, vinoucí se mezi loukami zářícími žlutým vlaštovičníkem a červenými rosnatkami, a přemítala o svém problému.

Proč je pro ni tak obtížné najít si muže?

Ona se přece lásce nebrání. Vlastně je této myšlence natolik nakloněna, že rozhodně není spravedlivé, že dosud žádného ctitele nenašla. Opravdu se snažila! Ale vždycky se něco zvrtlo.

Když už byl nápadník ve správném věku, choval se pasivně nebo nafoukaně. Zdálo se, že všichni laskaví a zajímaví pánové by klidně mohli být jejími dědečky, anebo měli nějakou zásadní odpudivou vadu – buď mírně zapáchali anebo jí při mluvení prskali do tváře.

Daisy by nikdo nenazval oslňující kráskou – zdála se příliš drobná a křehká. Ačkoliv lidé pěli chválu na její tmavé oči a vlasy kouzelně kontrastující s porcelánovou pletí, v souvislosti s ní ale také padaly nelichotivé výrazy jako „skřítek“ a „uličnice“. Ukázalo se, že drobné ženy nepřitahují opačné pohlaví tolik jako urostlé krásky či pomenší Venuše bujných tvarů.

Dále jí vyčítali, že tráví příliš času nad knihami, což bude nejspíš pravda. Kdyby mohla, po většinu dne by si četla nebo snila. Každý rozumný šlechtic bezpochy-

by dospěl k závěru, že by se z ní nikdy nevyklubala užitečná manželka zvládající na výbornou chod domácnosti, zejména těch povinností, které vyžadují pozornost vůči detailům. V tom by se nejspíš nemýlil.

Daisy bylo doopravdy dočista jedno, co všechno se ukrývá ve spíži anebo kolik mýdla je třeba objednat na velké prádlo. Daleko víc ji zajímaly romány, poezie a dějiny. Zkrátka všechno, co podněcuje fantazii. Zdánlivě zírala dlouhé hodiny z okna a lelkovala, avšak v představách podnikala exotické výpravy, létala na kouzelných kobercích, plavila se přes rozlehlé oceány a hledala poklady ukryté na tropických ostrovech.

Ve snech ji doprovázeli úžasní gentlemani, jejichž předlohou se stávali stateční rytíři a hrdinové bájných ság. Zdáli se o hodně přitažlivější a zajímavější než obyčejní smrtelníci všude kolem… Hovořili básnickým jazykem, mistrně vládli mečem, výtečně stříleli a své vyvolené zasypávali vášnivými polibky, z nichž chuděry omdlévaly blahem…

Daisy samozřejmě nebyla tak naivní, aby se domnívala, že takoví muži skutečně existují, ale musela si přiznat, že díky své přebujelé obrazotvornosti považuje pány z masa a kostí tak trochu za *nudnou* společnost.

Obrátila obličej k laskavému slunci, které se statečně prodíralo zeleným listovím, a zanotovala si lidovou písničku s názvem „Stará panna v podkroví“:

Přijď boháči, přijď chudáku,
přijď hlupáku, přijď chytráku,
beru zkrátka každého,
malého i velkého.

Záhy dospěla ke svému cíli, studánce, kterou již několikrát navštívila společně s ostatními čekankami. Studánka přání. Podle pověsti v ní žije duch, jenž za vhozený špendlík splní člověku přání. Avšak pro-

sebník nesmí chodit příliš blízko k vodě, jinak hrozí, že ho vodník stáhne k sobě dolů, aby mu dělal společnost.

Při předchozích příležitostech se Daisyiny tužby týkaly jejích kamarádek a kupodivu se vždycky vyplnily. Nyní potřebovala trochu kouzla pro sebe.

Smekla klobouk a opatrně jej položila do trávy. Přiblížila se k tůni a pohlédla do zakalené vody. Vklouzla rukou do kapsy a vytáhla papírek, do nějž předtím zapíchala špendlíky.

„Vodní duchu," oslovila tajemnou bytost věcně, „jelikož mě pronásleduje smůla a nejsem schopna najít si hodného manžela, o jakém jsem odjakživa snila, předávám otěže osudu tobě. Nemám žádné požadavky ani podmínky. Přeji si jenom… aby to byl pro mě ten pravý. Jsem připravena být přístupná a velkorysá."

S těmito slovy vytahovala špendlíky po dvou po třech z listu a házela je do studánky. Krátce se zatřpytily v odpoledním jasu, načež rozvlnily klidnou hladinu a zmizely v zelenkavých hlubinách.

„Ráda bych, aby mi tyto oběti pomohly splnit toto jediné přání," oznámila tůni a pak nad ní dlouho stála se zavřenýma očima a v dokonalém soustředění. Do studánky přitékal potůček. Jeho zurčení přehlušilo čiřikání ptáků lovících hmyz a bzučení vážky vznášející se nad vodou.

Vtom se za ní ozvalo zapraskání, jako by někdo stoupl botou na suchou větev.

Daisy se kvapně otočila a spatřila siluetu jakéhosi muže. Objevil se pouhých několik metrů od ní. Toto zjištění jí otřáslo. Domnívala se, že je zde sama, a zčistajasna má nevítanou společnost. Srdce se jí splašeně rozbušilo.

Příchozí byl vysoký a snědý jako manžel její přítelkyně Annabelle, ale vypadal mladší. Jistě dosud nepře-

kročil třicítku. „Odpusťte," pravil tiše, když si všiml jejího výrazu. „Nechtěl jsem vás vystrašit."

„Ach, nevyděsil jste mě," lhala statečně. „Jsem jenom… trochu překvapená."

Zvolna k ní mířil s rukama v kapsách. „Dorazil jsem před několika hodinami," prohlásil. „Řekli mi, že jste se vydala na procházku."

Zdál se jí nějak… povědomý. Díval se na ni, jako by předpokládal, že ho zná. Upadla do rozpaků jako pokaždé, když jí okolnosti přivedly do cesty někoho, s kým se již setkala, ale na něhož dočista zapomněla.

„Vy jste hostem lorda Westcliffa?" zeptala se ve snaze někam ho zařadit.

Pobaveně se na ni podíval a pak se pousmál. „Ano, slečno Bowmanová."

Zná její jméno. Pohlédla na něho a zmatek v ní vzrůstal. Nešlo jí do hlavy, jak mohla pustit z hlavy setkání s tak přitažlivým mužem. Měl zvláštně tvarovaný obličej – příliš mužný, než aby se dal nazvat krásným – a zároveň natolik výrazný, aby se na něho nechalo zapomenout. Oči vypadaly modřejší než jarní obloha, sytý odstín umocňovala dobronzova opálená pleť.

Když se k ní skláněl, aby si ji lépe prohlédl, vytanul na jeho tmavých vlasech mahagonový lesk. Husté kadeře mu lnuly úžeji k lebce, než je u Evropanů obvyklé. Přesně v americkém stylu. Když už jsme u toho… nemluvil s americkým přízvukem? A ta čerstvá, svěží vůně, kterou zaznamenala… Jestli se nemýlí, cítí… *Bowmanovo toaletní mýdlo*!

Náhle si Daisy uvědomila, koho má před sebou, a málem se pod ní podlomily nohy.

„*Vy*?" špitla a vykulila úžasem oči. Nedokázala odtrhnout zrak od tváře Matthewa Swifta.

KAPITOLA 2

Musela mírně zakolísat, neboť svižně vykročil kupředu, chytil ji za předloktí a zlehka přidržel.

„Pane Swifte," vysoukala ze sebe a instinktivně couvla.

„Málem jste spadla do studánky. Pojďte se mnou."

Svíral ji jemně, leč nesmlouvavě. Odvedl ji několik metrů od bublající vody. Daisy jeho pánovité jednání popuzovalo. Vzepřela se. Některé věci, pomyslela si chmurně, se nezměnily. Matthew Swift se opět chová nadřazeně.

Přesto na něho užasle zírala. Propána, opravdu netušila, že by se někdo dokázal po fyzické stránce takhle zásadně změnit. Někdejší „pytel kostí", jak jej popsala Lillian, se proměnil v urostlého, na pohled úspěšného muže zářícího vitalitou a zdravím. Ustrojen byl do elegantního obleku volnějšího střihu, než se nosil v minulosti, jenž však nedokázal plně zakrýt svalnatou postavu rýsující se pod ním.

Daisy se nemohla vyrovnat s proměnou, kterou Swift prošel. Vzpomněla si na den, kdy poprvé vstoupila do pracovny svého otce a střetla se s nepřístupným protivou v drahém, ale nepadnoucím kabátci a okopaných botách.

„To je typický povahový rys starých bostonských rodů," prohlásil shovívavě otec, když se opotřebova-

né střevíce staly námětem společného hovoru. „Ti lidé nosí obutí či oblečení tak dlouho, dokud se nerozpadne. Šetrnost je jejich náboženstvím, a to bez ohledu na velikost rodinného majetku."

Vyškubla se ze Swiftova sevření. „Změnil jste se," prohlásila, zatímco se pokoušela sebrat.

„Vy ani v nejmenším," odvětil. Těžko říct, zda se jednalo o kompliment, či kritiku. „Co jste u té tůně pohledávala?"

„Já… jsem tam přemýšlela…" Daisy marně pátrala po vhodném vysvětlení. „Prý je to studánka přání."

Ač se muž dál tvářil vážně, v živě modrých očích mu podezřívavě zajiskřilo, jako by se v duchu dobře bavil. „A vy tomu, jak se zdá, věříte."

„Chodí sem všichni lidé z okolí," spustila opatrně. „Tohle místo je *proslulé*."

Zíral na ni způsobem, který odjakživa nesnášela. Jako by do sebe vstřebával každičkou podrobnost. Daisy cítila, jak pod tíhou jeho pohledu rudne. „Co jste si přála?"

„To je moje soukromá věc."

„Jak vás znám, mohlo to být cokoliv."

„Vy mě neznáte," odsekla. Představa, že by ji otec zaslíbil muži, který by se v ní denně mýlil, jí připadala k zbláznění. Manželství s ním by se rovnalo obchodní výměně peněz a závazků, jež by oběma stranám přinesla pouze zklamání a vzájemné pohrdání. Bylo nad slunce jasnější, že Swift o ni nemá větší zájem než ona o něho. Kdyby se mu nerýsovala šance, že jednou převezme Bowmanovu společnost, nikdy by se s Daisy neoženil.

„Zřejmě ne," připustil, ale vyznělo to falešně. Ve skutečnosti se domníval, že ji má prokouknutou skrz naskrz. Střetli se pohledem, byla v něm výzva. Poměřovali se očima.

„Když už má tahle louže tak dobrou pověst," prohodil Swift, „nerad bych promeškal svoji příležitost." Zalovil v kapse a vytáhl z ní velkou stříbrnou minci. Americké peníze Daisy neviděla snad celou věčnost.

„Měl byste do vody vhodit špendlík," poradila mu.

„Žádný u sebe nemám."

„Ale tohle je pětidolar," užasla. „Přece se nezbavíte tolika peněz!"

„Já se jich nezbavuji, právě je investuji. Asi byste mi měla sdělit přesný návod, jak místní kouzla fungují, abych zbytečně nemrhal financemi."

„Vy se mi vysmíváte."

„Myslím to smrtelně vážně. A poněvadž čaruji poprvé, nějaké doporučení by se mi hodilo." Vyčkával, co mu dívka odpoví. Když dál zarytě mlčela, pobaveně povytáhl koutky úst. „Stejně tam ten peníz hodím."

Daisy si v duchu vyčetla svoji sdílnost. Ačkoliv si ji muž očividně dobíral, nedokázala odolat. Přání v blízkosti kouzelné studánky není něco, čím by se mohlo zbůhdarma plýtvat, zejména když má cenu pěti dolarů. Hrome!

Stoupla si na kraj tůně a rázně pravila: „Nejprve sevřete minci v dlani, aby přijala teplo vašeho těla."

Swift se postavil vedle ní. „A pak?"

„Zavřete oči a soustřeďte se na to, co si nejvíc přejete." A neodpustila si opovržlivou poznámku: „Ale musí se jednat o osobní záležitost. Kouzla a čáry se nevztahují na fúze podniků či bankovních fondů."

„Ani já nemám v hlavě pouze obchod."

Daisy se na něho pochybovačně zadívala. Udivilo ji, když ji obdařil krátkým pousmáním.

Už ho někdy přistihla, jak se culí? Možná jednou dvakrát. Matně si vzpomínala na vyzáblou tvář a vynucenou grimasu s vyceněnými rovnými bílými zuby,

která neměla s veselím nic společného. Tentokrát šlo o něco jiného. Bezděčný úsměv, odzbrojující a svůdný… Záblesk vřelosti, který ji přiměl k zamyšlení, co za člověka se skrývá za střízlivým zevnějškem.

Hluboce se jí ulevilo, když prchavý závan lidskosti záhy zmizel a nahradila jej obvyklá kamenná fasáda. „Zavřete oči," připomněla mu. „Zapomeňte na všechno kromě svého přání."

Poslušně sklapl víčka, čímž dostala příležitost prohlédnout si jej, aniž by on civěl na ni. Není žádný krasavec… Rysy má příliš ostré, nos dlouhý a bradu moc vystrčenou.

Navzdory tomu vypadal o hodně lépe než kdysi. Díky hustým vějířům tmavých řas přísná tvář mírně zjemněla, široká ústa slibovala náznak smyslnosti.

„Co teď?" zamumlal.

Aniž z něho spustila zrak, ohromilo Daisy překvapivé zjištění. Pojednou zatoužila přistoupit k němu blíž a prozkoumat opálenou pleť na lících konečky prstů. „Jakmile si utvoříte v mysli jasnou představu," vysoukala ze sebe, „otevřete oči a vhoďte peníz do tůně."

Víčka se okamžitě zvedla a odhalila jasně modré duhovky.

Aniž se pořádně podíval, strefil se mincí přímo doprostřed studánky.

Daisy si uvědomila, že jí srdce buší stejně divoce, jako když louskala nejnapínavější pasáže z „Útěku Penelopy", kdy statečnou pannu zajal zlý ničema a uzamkl ji ve vysoké věži do té doby, dokud se mu nepodvolí.

Sotva se začetla, uvědomila si, jak je příběh hloupoučký. Přesto se jím výtečně pobavila. Zvláštní, ale nakonec ji trochu mrzelo, že Penelopu na poslední chvíli zachránil nemastný neslaný blonďatý hrdina, jenž nebyl ani z poloviny tak zajímavý jako zmíněný darebák.

Vyhlídka, že by se ocitla někde zamčená a navíc bez jediné knihy, se Daisy samozřejmě ani trochu nezamlouvala, nicméně pobudovy výhrůžné monology, opěvující Penelopinu krásu a jeho touhu po ní, dívku zcela zaujaly.

Škoda že se z Matthewa Swifta vyklubal předobraz přitažlivého ničemy z dobrodružných knih.

„Co jste si přál?“ zeptala se.

Ušklíbl se koutkem úst. „To je moje soukromá věc.“

Zamračila se, protože jí odpověděl jejími slovy. Poblíž ležel na zemi její klobouk. Vydala se k němu, aby ho zvedla. Potřebovala uniknout z mužovy znepokojivé blízkosti. „Vracím se do sídla,“ prohodila přes rameno. „Přeji vám hezký den, pane Swifte. Užijte si zbytek procházky.“

K jejímu nesmírnému zklamání ji dohnal několika dlouhými kroky a připojil se k ní. „Doprovodím vás.“

Ani se na něho nepodívala. „Radši byste neměl.“

„Proč ne? Máme přece společnou cestu.“

„Protože si ráda užívám zdejšího ticha.“

„V tom případě budu mlčet.“ Rozhodně ji nemínil opustit.

Daisy usoudila, že nemá význam se s ním přít, proto pevně semkla rty. Krajina kolem ní se v ničem nezměnila, stále ji obklopovaly pestré louky a huňaté lesy, avšak její nadšení se někam vytratilo.

Nikterak ji nepřekvapilo, že Swift vůbec nedbá na její námitky. Jejich manželství si bezpochyby představuje stejně – absolutně nezáleží na tom, co si žena přeje nebo chce. Odbude její nároky mávnutím ruky a zařídí se po svém.

Určitě ji považuje za povolné dítě. Kvůli své hluboce zakořeněné aroganci si dokonce možná myslí, že mu bude neskonale vděčná za to, že se nad ní smilo-

val a oženil se s ní. Zajímalo by ji, zda se od něho vůbec dočká formální žádosti o ruku. S největší pravděpodobností jí vhodí prstýnek do klína a přikáže, aby si jej navlékla.

Pochodovali v pochmurném tichu a Daisy odolávala pokušení dát se do běhu. Neutekla by mu. Swiftovy nohy jsou o hodně delší. Jediný mužův krok se rovná dvěma jejím. Pocítila příval lítosti a hrdlo se jí stáhlo.

Smutný návrat se proměnil v symbol jejího příštího života. Poplahočí se kupředu s vědomím, že nezáleží na tom, jak rychle či jakou vzdálenost zdolá. Swifta stejně nikdy nepřekoná.

Náhle nedokázala snášet napjaté ticho ani o minutu déle. „Ten nápad jste otci vnukl vy?“ vybuchla.

„Jaký nápad?“

„Přestaňte se chovat blahosklonně!“ vyhrkla podrážděně. „Dobře víte, o čem mluvím.“

„Ne, nemám ponětí.“

Zdálo se, že ho baví hra na kočku a na myš. „Hovořím o dohodě, kterou jste uzavřel s mým otcem,“ zahřímala. „Jste ochoten oženit se se mnou výměnou za naši obchodní společnost.“

Swift se zarazil s razancí, jaká by v ní za jiných okolností vyvolala bouři smíchu. Vypadalo to, jako by naboural do neviditelné zdi. I Daisy se zastavila. Založila si ruce na hrudi a směle se na muže zadívala.

Z jeho výrazu nedokázala absolutně nic vyčíst. „Já…“ Pojednou mluvil ochraptěle a v úžasu třeštil oči. Musel si odkašlat, aby se vůbec zmohl na slovo. „Opravdu nevím, o čem to mluvíte.“

„Skutečně?“ pípla provinile Daisy. Nejradši by se na místě propadla hanbou.

Rozhostilo se takové ticho, že veselé čiřikání ptáků v korunách se rázem proměnilo v nepříjemný křik.